

Sygn. akt. IV Ka 190/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Żelazny

Sędziowie SSO Stanisław Jabłoński (spr.)

(...) del. do SO Piotr Wylegalski

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Tadeusza Kaczana Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r.

sprawy **W. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 § 1 i 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w S.

z dnia 23 grudnia 2014 roku sygn. akt VII K 291/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego W. K. obniża do 3 (trzech) miesięcy;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 13 czerwca 2014 r. w miejscowości M. woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, pierwsze badanie – 0,39 mg/l, drugie badanie – 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się nie stosując się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Oławie, VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w S., sygn.. akt VII K 667/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, za jazdę pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt VII K 291/14 Sąd Rejonowy w Oławie VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w S.:

I. uznaje oskarżonego W. K. za winnego tego, że w dniu 13 czerwca 2014 r. w miejscowości M., woj. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazany za

prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 4 lutego 2014 r., sygn.. akt VII K 667/13 tj. przestępstwa z art. 178 a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat,

III. na podstawie art. 49 § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 400 (czterysta) złotych,

IV. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 264,95 zł., w tym opłatę w kwocie 120 zł.

Apelację od w/w wyroku wywiódł obrońca oskarżonego i zaskarżając orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia o karze, na korzyść oskarżonego, zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej W. K. kary pozbawienia wolności, wyrażającą się w faktycznym uznaniu, że cele kary może wobec niego spełnić wyłącznie kara izolacyjna, gdy tymczasem brak rzeczywistych podstaw do kwestionowania istnienia po jego stronie nie tylko pozytywnej prognozy kryminologicznej, ale również zasadności wymierzenia mu samostnej kary grzywny. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny samostnej oraz ewentualne zwiększenie wymiaru orzeczonego wobec W. K. świadczenia pieniężnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie częściowo.

Sąd Odwoławczy podzielił przekonanie obrony, iż kara wymierzona oskarżonemu w toku postępowania pierwszoinstancyjnego jest karą nadmiernie surową, uznał jednakowoż, że jej surowość przejawia się nie tyle w charakterze orzeczonej sankcji, co w jej wymiarze. W konsekwencji zatem zaskarżony wyrok zmodyfikował, obniżając jedynie wymierzoną W. K. karę izolacyjną do 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż kara musi być dobierana odpowiednio do „potrzeb” sprawcy w zakresie oddziaływań wychowawczych (por. wyrok SN z 23.04.1981 r., I KR 51/81, OSNKW 1981, nr 10, poz. 53), te zaś -jak pokazuje dotychczasowa droga życiowa oskarżonego- nie odniosły jak dotąd pożądanego skutku. Orzekane wobec W. K. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie powstrzymały oskarżonego od dalszego naruszania norm porządku prawnego, czego obrońca zdaje się nie dostrzegać. W tej sytuacji trudno po raz kolejny przyjąć wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną. Jak najbardziej trafnie sięgnął zatem Sąd Rejonowy po ostateczny środek oddziaływania wychowawczego, jakim jest kara bezwzględnego pozbawienia wolności, zakładając, iż jest to jedyna droga do tego, by wyrobić w W. K. przekonanie o konieczności życia w sposób społecznie akceptowalny.

W ocenie instancji odwoławczej cel ten osiągnięty jednak zostać już może poprzez wymierzenie kary w minimalnym dopuszczalnym wymiarze, a nie -jak orzekł Sąd meriti- kary oscylującej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Już nawet bowiem kara minimalna -jak wnioskować można z treści wywiedzionej apelacji- dla W. K. jest karą dolegliwą. Z punktu widzenia okoliczności zaistniałych w przedmiotowej sprawie, zwłaszcza faktu, iż oskarżony kierował pojazdem przez około 30 m (przestawiał auto), przy czym czynił to na obszarze po byłym PGR, a zatem w miejscu, w którym odbywa się wyłącznie ruch maszyn rolniczych i to w ograniczonym zakresie, jest to również niewątpliwie kara sprawiedliwa. Ma wszak rację obrońca sugerując, że tego typu przypadku nie można porównywać z sytuacją kierowania w stanie nietrzeźwości ruchliwą ulicą miasta w godzinach szczytu. Modyfikacja wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozwoliła zatem w sposób należyty uwzględnić w/w okoliczności.

Z całą stanowczością stwierdzić natomiast trzeba, że okoliczności powyższe -wbrew sugestiom apelującego- za nadzwyczajnym złagodzeniem kary nie przemawiają.

Ocena przestępczego zachowania oskarżonego analizowana pod kątem doboru sankcji winna uwzględniać absolutnie wszystkie ujawnione w sprawie okoliczności, nie tylko te przytoczone powyżej. W polu widzenia Sądu winna być zatem, przykładowo, karalność oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia czy zachowanie w środowisku. Okoliczności te, nie mniej ważne niż te odnoszące się do przebiegu zdarzenia, pozwalają bowiem Sądowi czynić konkluzje choćby w zakresie rezultatów stosowania dotychczas orzekanych wobec oskarżonego form represji karnej, co w perspektywie ferowania rozstrzygnięcia o karze ma istotne znaczenie.

Analiza akt postępowania, a w szczególności danych o karalności W. K., prowadzi do jednoznacznej konkluzji, że oskarżony nie wyciąga właściwych wniosków z wcześniejszych skazań. Szczególnie niepokojące jest, że nadal kompletnie nie dostrzega on zagrożenia wynikającego z kierowania przezeń pojazdami w stanie nietrzeźwości. Co więcej, jego bezrefleksyjność w tym względzie pogłębia dodatkowo fakt, iż wsiadł on za kierownicę w okresie obowiązywania orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a do tego nie posiadając w ogóle uprawnień do kierowania tego typu pojazdami. Stopień ignorancji W. K. nie może zatem spotykać się z pobłażliwością Sądu, a tak właśnie odebrane by zostało kolejne orzeczenie wobec oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na zakończenie podkreślić trzeba, że Sąd Odwoławczy obniżył wymiar orzeczonej kary bezwzględnej żywiąc przekonanie, iż decyzja ta pomyślnie wdroży w oskarżonym nawyk respektowania prawa i skieruje proces jego resocjalizacji na właściwe tory. Sam W. K. winien mieć jednak świadomość, że dalsze bagatelizowanie przezeń norm porządku prawnego rodzić będzie adekwatne, coraz bardziej dolegliwe konsekwencje prawne.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Kontrola instancyjna przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy wykazała bowiem, iż postępowanie pierwszoinstancyjne prowadzone było w sposób nie naruszający przepisów obowiązującej procedury karnej. Sąd Rejonowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, którego jednoznaczna wymowa pozwoliła ostatecznie na wyprowadzenie trafnych wniosków odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisanego mu występku. Dodać zresztą trzeba, że wnioski powyższe podzielały i strony postępowania, skoro żadna przeciwko rozstrzygnięciu o winie nie podnosiła żadnych zarzutów.

Sąd Odwoławczy nie obciążał oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego uznając, że ich uiszczenie przez W. K. stanowić będzie dla niego nadmierną dolegliwość (art. 624 § 1 kpk).